

SPF-Aktuellt

SMÅTT och GOTT för Håbopensionärerna

Redaktion och ansvarig utgivare föreningens skrivarcirkel

1988

Nummer 3

in-Ledaren

Efter en lång fin sommar, börjar nu hösten närma sig, och kvällarna blir längre. Detta kan lända till mer tid för läsning, och vi vill bidra till den verksamheten med ett nytt nummer av vårt föreningsblad.

Ni börjar väl snart känna till vad vi har att erbjuda, och det blir inte heller den här gången några större överraskningar.

Det kommer att handla om lite av varje, som händer i vår förening, och som kan vara nyttigt för oss att veta.

Därutöver lite poesi och prosa, som vi hoppas också skall vara läsvärt. Ett par bekantskapsannonser där snabbt svar önskas finns också med.

Allt ämnat som en stunds avkoppling från det vardagliga hoppas.

Redaktionen.

Ordförandens spalt

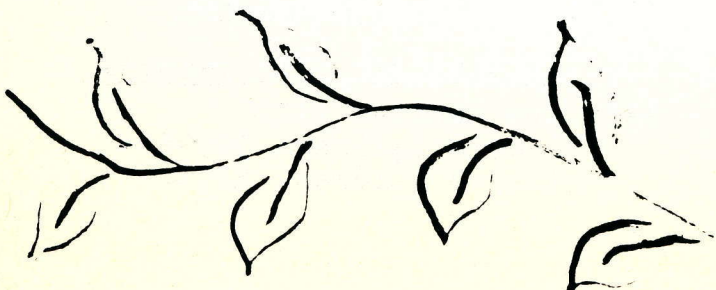
Vår förening har sin verksamhet redovisad per kalenderår, men ändå känns det, som ett nytt verksamhetsår börjar då hösten kommer.

Glädjande var att vårt första månadsmöte, trots ett underbart sommarväder, blev så välbesökt. Det lovar gott för det nya arbetsåret.

De gångna veckorna har ju präglats av valet, valtal och fagra löften överallt, men i år tycks vi pensionärer inte vara något eftertraktat byte för politikerna. Inga löften till oss, och det kan ju vara bra, då behöver vi inte bli arga när de sviks.

Det finns stora planer inom byggnadsverksamheten här i Håbo, men dessa planer ligger så långt in i framtiden, att många av oss inte blir berörda av dem.

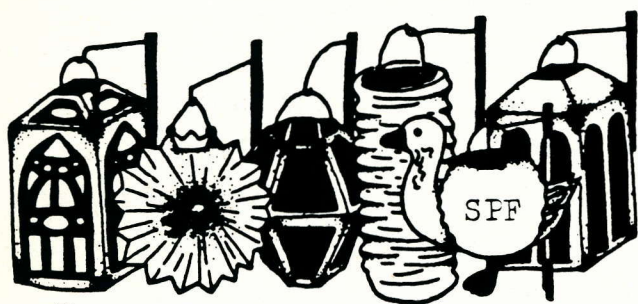
Vad som främst berör oss, och som jag inte tycker är bra, är förslaget om ändring av planerna för service och dagcentral. Den omplaner-

ingen kommer att fördröja servichusprojektet ytterligare några år. Jag hoppas det går att få politikerna att inse, att det är nu vi behöver vårt servichus. Om ytterligare 4-5 år behövs ännu ett hus, då i samband med nybyggnad av Västersol och ett sjukhem.

Vi har mycket att arbeta med och bevaka. Ett önsketänkande är att alla nypensionärer ansluter sig till pensionärsföreningen. Om alla vi pensionärer är eniga, har vi lättare att göra oss gällande bland kommunens politiker.

Karl-Erik Degerman

Teaterledaren meddelar:

AMATÖRTEATERGRUPPEN

önskar kontakt med flera intresserade medlemmar. Har Du lust att försöka??

Lämna också in ett, som Du tycker, passande namnförslag för gruppen.

Ett inlämnat förslag är t.ex.

"SCENGÅNGARNA"

Fram För Flera Friska Förslag.

Ring till Harry Pihl 50274..

Reseledaren har ordet:

Dalarna den 25 maj.

En i det närmaste fullsatt bus tog oss till Hedemora. Där mötte oss en guid från Dalarnas Turistbyrå. Hon följde med oss hela dagen och berättade om alla historiska sevärdheter efter den fem mil långa Husbyringen. Husbyringen är försök att på ett medvetet och genomarbetat sätt förklara kulturlandskapet och dess rätta innehåll

Höga kusten 7-12 aug.

Resan refereras på annan plats i tidningen.

Mariefred och Gripsholms Slott

den 12 oktober. Slottet/som anses vara ett av Sveriges mest intressanta minnesmärken/inrymmer bland annat statens största porträttsamlingar. Vi äter lunch på Läggesta Vårdshus. På hemvägen gör vi ett besök i Strängnäs Domkyrka.

Avfärd från järnvägsstationen sker kl 10,00. Beräknad hemkomst c:a 16,30. Kostnad 125:- kronor.

Vin och Spritcentralen

onsdagen den 9 november. Som omväxling till slott och kyrkor kommer vi att göra ett studiebesök på Vin och Spritcentralens moderna fabrik i Årstadal. Det här är ett unikt tillfälle som möjligtgjorts genom en av våra medlemmars kontakter.

Avfärd från järnvägsstationen sker kl 11,45 med buss, hemkomst förhoppningsvis samma dag.

Anmälningar till resorna

sker som vanligt till
Anders Carlsson 50586
Gillis Gårdman 57734

RESAN TILL HOLA OCH HÖGA KUSTEN

1988.

Man lär aldrig bli för gammal att gå uti skola.
Därför en dag vi tog och reste till Hola.
Där skulle vi försöka att litet mera oss lära och veta om fosterlandet det kära.

***

Det var mycket vi inte har vetat förut.
Att Ångermanlänningens kynne ger sin tribut till ett landskap på minnen och skönhet så rikt det finns inte så många som detta är likt.

***

Industriernas mångfald ger tecken på vilja.
Ingenting kan folket från hembygden skilja.
Där vill de leva, där vill de bo på hembygdens storhet de alla vill tro.

***

"Vi flytt int" är ett ordstäv vi alla har hört men förut det kanske inte oss rört.
Nu bättre förstår vi de band som dem binder.
Tanken att flytta de ser som ett hinder.

***

På måndag vi åkte till Nordingrå kyrka där folket har samlats att Herren sin dyrka släktled efter släktled i hundratals år kyrkoruinen visar oss därpå sina spår.

***

I Norrfällsviken där visade vår Mats hur skicklig han var att hantera sin ratt.
Lugnet behöll han trots kablar och trän att köra bussar, han är suverän.

***

I Barsta där fick vi vår medförda lunch.
Gissa om alla tyckte det smakade mums.
Till Häggvik vi sedan skall ställa vår färd på resan genom denna förtrollande värld.

***

På kafe Mannaminne där satt vi och पोste medan haglet och regnet därute öste.
Vi såg konst i många färger och fasoner,
men priserna var nog mest för grevar och baroner.

***

På Hola stod husmor med maten färdig och maten var husmor och skolan värdig.
Om någon undrar hur vi orkar äta jämt jag svarar att det är blott som Birgitta bestämt.

***

Vi fick en kväll vi nog aldrig skall glömma om Martin Westerholms skrönor vi kommer att drömma och önska vi fått en del av hans förmåga åtminstone en enda liten tåga.

***

Tisdagens morgon var kulen och grå men Sandöbrons storhet oss fängslar ändå på vägen till Själevads kyrka på kullens krön hon syns oss som en juvel så skön.

***

Om Örnsköldsvik finns mycket att säga men jag vet inte alls hur jag ska gå tillväga att med få ord berätta om allt det vi såg det räcker inte att säga att såg låg vid såg.

***

Ni får försöka att själva minnas det mesta av allt det som där skall finnas.
Jag fortsätter resan jag har i minnet till en plats jag tycker gav ro i sinnet.

***

Jag tänker på Gålsjö bland smultronställen dit vi kom strax före kvällen.
Vi fick härlig mat och mycket kultur.
De hade rika källor att ösa ur.

***

Onsdag

Idag har Sollefteå fått både form och färg
 En guide vi hade med både blod och märg.
 Hur mycket var sanning, hur mycket var dröm,
 det gäller att skilja ur ordens ström.

***

I Jultomtens verkstad vi funno en skatt
 En man som lärt sej ta livet fatt.
 Han valt att glädja de sjuka och små
 En större lycka han nog ej kan nå.

***

Som slutet på turen oss Hjalle körde
 till Österåsen, och våra tankar förde
 till dem som en gång här sökt att finna
 vägen till hälsan och livet återvinna.

***

Av sanatoriet nu blivit ett hälsohem
 där boten man söker för alla dem som vanliga sjukhus blott lindring kan ge.
 Vi hoppas att alla en ljusning får se.

***

En värdig avslutning på dagen vi fick
 när färden till Ytterlännes på kvällen gick.
 Seklernas vingslag susade kring våra hjässor
 i ekot från valven av forntida mässor.

***

Torsdag

Tiden häruppe går snart mot sitt slut
 till Ulvön vi försöker idag komma ut.
 Vädret är kyligt och inte alls som vi tänkt
 men ändå bättre än om regnet hade stänkt.

***

Ulvön är en pärla i sommardagens glitter
 när stränderna fulla av badgäster sitter
 men idag vi mest tänkte på tröjor och filtar
 och att hösten snart kommer och kylan blott tilltar.

***

Men nästa år det kommer nya dagar
 då vi tror att det oss alla behagar
 att komma tillbaka till Ulvön och Höga Kusten
 vi tror att med vintern det blott ökar lusten..

***

Till Lennart.

Du säkert plockat russinerna ur Ångermanlands kaka
 På dem Du oss bjudit att prova och smaka
 För det vill vi ge Dej ett innerligt tack
 för vad vi fått se och för vad Du har sagt.

***

Allt tryter, ord, bläck och papper tryter.
 Snart hör jag säkert någon som ryter:
 "Slut upp, vi ork int mera att hörat,
 följden blir säkert ett skavsår i örat".

***

Jag vill ändå till alla säga mitt varma tack
 för handtag Ni givit, för ord Ni har sagt,
 de har alla så innerligt varmt mitt sinne.
 Tack ska Ni ha nu när stunden är inne.

***

Epilog

Jag har undrat ibland över Herrens humör
 när ett landskap som detta han gör.
 Han måste för det mesta haft mycket roligt
 som har skapat så mycket rart och soligt.

***

Men ibland har det nog varit litet argt
 det finns bitar som är litet mera kargt
 Men som helhet tror jag att jag är böjd
 att tro Han med resultatet är ganska nöjd.

***

Hemresan.

När vi skulle resa var inte vädret det bästa
vi stuvades in och fick veta att nästa
uppehåll skulle bli borta vid Stöde
om inte regnet den dagen bleve vårt öde.

***

Vi drack kaffe utan att regnet spädde ut koppen
det gjorde gott för både själen och kroppen.
Färden mot Delsbo och Järvsö vi ställde
att hinna i tid till maten det gällde.

***

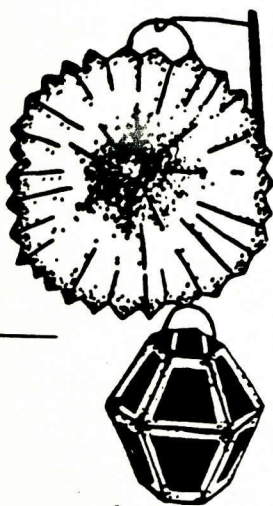
På konsthantverk i Stenegården vi alla fick
möjlighet att kasta ännu en blick
några nog den sista kronan tar, andra tänkte "den som spar han har...

***

pengar kvar till ännu en resa när om nya landskap vi hunnit läsa".
Väl mött i vinter till nya rön resan sedan blir mödans lön.

Astrid Carlsson

*****

Idélådan

som Erik visade på sista månads-
mötet hoppas styrelsen skall fyllas
med förslag av alla sorter, gärna
kritik så vi kan bli ännu bättre,
och de får också vara anonyma.

CHANSEN FÖR

SEX

medlemmar (damer och herrar) att
få vara med och spela bowling i
ett trevligt gäng. Vi spelar i regel
på tisdagar kl 1. Ingång från
baksidan av Fridegårdsskolan.

V Ä L K O M M E N

till bowlinggruppen.
ring Erik 57892

Välsvarvad möbeldesigner söker snickare
med spikrakt hår som gillar att plank
in.

Du får ej vara försöffad, spånig och ha
en skruv lös, som min forre make.
Tjänar du mycket flis är det ett plus.

"Ta i trä"

Käre Bengt.

Nu har du nog tagit dig vatten
över huvudet när du vill skänka
Medborgarhuset till ungdomarna.
Har du tänkt, på att vi pensionär-
er då blir helt utan lokal, efter-
som detta är den enda tillräckligt
stora samlingslokalen för oss. Som
tur är, är vi samlade i två före-
ningar, annars skulle inte ens
Medborgarhuset räcka åt oss.

Dessutom ligger detta så cent-
ralt med busshållplats nära entren
så vi, både halta och lytta, har
möjlighet att också komma dit.

Säkert har du och Centern förlo-
rat många röster från oss pensio-
närer i valet, röster som ni så
väl behövt och säkert också fått,
om du, som brukligt är sparar ditt
dumma uttalande till efter valet.

Försök i stället ordna något för
ungdomen på gamla idrottsplatsen,
där har ingen satt sin fot på hela
året, eller i Valhall, de kan ju
få skräpa ner lite där också, och
dessutom, låt dem gå en kurs i hur
man använder en allmän plats på
rätt sätt. Det skulle sänka pro-
millen och höja trevnaden åtskill-
iga procent.

Jag hoppas att du trots dina to-
kiga idéer befinner dig väl och
har hälsan. Skriv snart.

Anna.

FÖRGÄT MIG EJ.

Oskar stannade bilen på parke- ringen utanför stenvuren. Häri- från var det bara några steg fram till den imponerande grin- den. Det var ett konstverk for- mat av en skicklig konstsmed i ett sakralt mönster. De båda grindhalvorna hänger stadigt i sina kraftiga gångjärn inkilade i metertjocka grindstolpar av huggen granit. På stolparna vi- lar en valvbåge över grinden, och från vaivets mitt hänger en solskiva med förgyllda strålar.

Oskar tänkte öppna grinden och gå in, men han hejdade sej. Han var fast besluten, att nu då han äntligen kom vägen förbi, söka rätt på sin bästa ungdoms- väns grav. Men när han tittade in genom grinden förstod hsn att här kunde hsn inte hitta den. Han såg stora två meter höga stenar med gyllene inskrifter omgärdade av tunga kedjor eller- järnstaket. Här inne fanns nog inte de fattigas vilorum.

Längs muren efter norrsidan var gräset nertrampat till en gångstig. Det var inte många som gått där på senare tid, men Os- kar följde den till andra hörnet av kyrkogården. Inte långt från slutet av stenvuren fanns också en grind. Även den av järn, men smal och oansenlig. Gångjärnen var direkt inkilade i stenvuren. Han öppnade och gick in, och fann där långa rader av gamla gravar. Många av dem saknade stenar eller träkors, ofta bara en liten plåtskylt nerstucken i jorden med ett nummer på. Här i det längst bort belägna hörnet av kyrkogården var den allmänna begravningsplatsen avsedd för alla dem som inte haft råd att köpa stora och tunga järnkättin- gar eller järnstaket omkring sitt sista vilorum. Här skulle säkert också Kurts grav kunna finnas, men var??

Oskar går rad efter rad för att se om han kan hitta stenen eller träkorset med Kurts namn. De flesta stenarna ligger som en huvudkudde djupt nersjunkna i gräset, och där det finns en

blomma planterad, ser han noga efter vilket namn som står präntat på kors eller sten och bli- vit ihågkommen med ett livets segertecken.

Oskar är hoppfull. Kurt måste vila här någonstans. Trots allt har ju Kurt fortfarande både syskon och syskonbarn kvar i li- vet, och någon måste väl minnas honom fast det nu gått mer än fyrtiofem år sedan en inre blöd- ning hastigt ändade hans liv.

Plötsligt stannar Oskar till vid en tuva prunkande Förgät Mig Ej. Den stod där så ensam och lyste just där vår Herre hsde planterat den. Oskar böjer sej ner och ser att vid blommans rot ligger gravstenen övervuxen av mossa och gräs. Det kan väl inte vara den här övergivna graven, som endast vårdas av vår Herre?, tänkte Oskar, när han går upp till stenvuren för att hämta en liten stenskarva som han kan skrapa bort jord och gräs med. Kanske ska han här kunna få fram det namn och årtal han söker. Men innerst inne hoppas han, att Kurt inte ska sova under en ö- vergiven grav.

Men faktiskt, när han skrapat stenen ren, kommer det fram tre anonyma rader. Där står de näs- tan utplånade orden:

VÅR SON

KURT

F.1919 D.1940

Oskar är säker. Han har fun- nit platsen där hans bästa ung- domsvän vilar, glömd och förgä- ten av alla, både släkt och vän- ner. Oskar tänker med vemod, att om inte sjuttio mil och mer än fyrtiofem år hade skilt honom från graven, så skulle inte vår Herre ha behövt sköta den ensam.

Hur kunde Kurt bli så över- given och glömd sedan han gick bort, eller kanske hem, vid så unga år? Men blomman vid stenens kant talar till Oskar och säger: FÖRGÄT MIG EJ!, även om man inte hunnit upp på karriärstegen, el- ler hunnit samla på sej ära och glans som motiverar att den sis- ta Anden i flykten kedjas fast med kraftiga länkar eller omgär- das av tunga järnstaket.

TILL LENINGRAD.

Tjugofem förväntansfulla S P F-medlemmar deltog i den till alla delar välorganiserade och fint genomförda resan. Som vanligt startade vi resan vid Bålsta central.

Chauffören Ulf Erixon och reseledaren Birgitta Bremer tog väl hand om oss, och via Uppsala och Norrtälje, där bussen fylldes av andra medresenärer, kom vi fram till Kappelskår och färjan till Nådendal. Utfärden, som varade mellan den 12 - 17 Maj, bjöd på soligt och skönt vårväder och prunkande vitsippsbackar.

Värdparet bjöd på stimulerande fika vid bussen på utvalda platser där det saknades etablerade näringsställen. Dessutom hade vi ständig tillgång på kyl- da drycker inne i bussen.

Vi åkte i flera timmar på fina vägar genom det Finska landskapet innan vi mot eftermiddagen närmade oss gränsen och det förmodade äventyret hos tullen. Nu blev det inte något större äventyr. Vi anlände till tullstationen kl.15:10 och efter 40 minuter var vi klara. Narkotika- hundar nosade igenom allt bagage och bussen visiterades både under, inuti och uppe på taket. Det blev inga problem för någon av oss.

Tullbommen blev också gränsen för de fina vägarna, för nu blev de genast sämre. Krokiga och smala och illa underhållna, och där reparationer pågick var det nästan bara kvinnor som skötte spadarna. Vid varje vägskäl stod en motorcykelpolis och bevakade att vi inte vek av från den på förhand godkända resvägen. Vi var nu inne i det gamla Karelen som Finland 1944 fick avträda till Sovjet, plus därtill stora skadestånd. De 20 milen genom berövat land var beklämmande att se. Armodet grinade emot oss bakom varje husknut och någon målarpensel hade inte kommit i närheten av en husvägg på 50 år. Man kunde t o m få se hur björkarna hade fått växa ihop med väggen på vissa ställen. Ock detta skulle nu utgöra semesterparadis för

speciellt utvalda arbetare från Leningrad.

Vid åtta-tiden på kvällen kom vi in i den sex kv.mil stora staden med sina spikraka och milslånga gator som ibland var sexfiliga. Ingen störande trafik. Bilarna var få och omoderna, men ganska gott om spårvagnar och trådbussar. Samtliga verkade gamla och krockskadade och påmålade med pensel. Husfasaderna mot gatorna var restaurerade och målade, men innanför var det ofta urblåst och tomt. Det var ont om lägenheter, och den ryska guiden sa att väntetiden på en lägenhet efter giftermålet var 2 1/2 år. Ofta bodde tre generationer i samma lägenhet. För att köpa bil måste man vänta i minst tre år.

Kl.22 hade vi installerat oss på det tämligen nybyggda hotell Polkobskaja vid Moskva vägen med västerländsk standard i allt utom maten. Den var visserligen tillräcklig men saknade variation och fantasi beroende på råvarubristen. Det gick inte att få ett glas vanlig mjölk, och endast vid sista frukosten fick var och en en skiva ost. I övrigt serverades vitlökskorv som pålägg vid måltiderna. Lite grönsaker och lite frukt. En gång fick vi som efterrätt tre tunna skivor apelsin doppade i socker. Dock, vi bodde ju på lyxhotell, hur var det då inte för gemene mans hushåll, och varför stod de i kö vid butiken kl halv sju på morronen??

Vi såg endast fyra hundar och två barncyklar i en stad på fem milj. människor. Den ryska guiden svarade på en direkt fråga, att "vi har ingen tradition att cykla i Sovjet".

Tradition hade dom däremot då det gäller cirkus och balett och då det gäller att visa upp sina museer och glansen efter Tsartiden. Vinterpalatset och angränsande museibyggnader kan inte beskrivas, det måste ses med egna ögon. Guld och purpur, blått och vitt i salar med kristallkronor eller förgyllda lampkronor på upp till ett tons vikt, hörde till det normala. Isaakka-

tedralens ikonsamlingar visade en färgprakt som saknar motsvarighet i hela den övrig världen. Erimitaget med alla sina konstsamlingar får inte heller förbigås. Av Leningrads många hundra kyrkor och katedraler var det bara tjugo som tilläts utöva sin religion.

Man kan bara konstatera, att vi hade behövt minst fyra dagar till i Leningrad för att hinna skumma av en bråkdel av alla sevärdheter. Ett besök är att rekommendera för alla som har lust till en angenäm resa.

Konsekvent har jag utelämnat alla svåra ryska namn på minnesmärken och platser. Ni får väl tro att det beror på att det inte finns ryska bokstäver på min maskin. Jag är väl medveten om att andra ser med andra ögon än jag, och hör med andra öron, men jag har försökt vara ärlig både mot mej själv och mot er som läser. Men minnesrik blev resan, och vi avslutade den med smörgåsbord på båten hem, och vi kände hur lyckliga vi var, vi som hade en gul-blå flagga på egen tomt.

Göte Ingelman

Tillhör du kräftans vänkrets eller,
föredrar du heller,
surströmming å dör.

G. G.

Du som har ideér eller uppslag
om intressanta eller roliga resmål

HÖR AV DIG

till reseledare Anders 50586
eller vise dito Gillis 57734

Insändarnas bidrag

blir en mager spalt beroende på att våra läsare inte har skickat något till vår redaktion.

Också dessa bidrag kan läggas anonymt i den röda idé-lådan.

Amors-k ängerveckan.

Jag sitter med en orderkopia i handen. Jag tänker. Varför skriver man ingen order på ett äktenskap? Så man kunde veta vad man fick.

Om leveransen inte svarade mot ordern gjorde man en reklamation. Det skulle se bättre ut än att träta och streta åt var sitt håll i årtal, innan skilsmäsoorsak anses föreligga.

Då skulle man i stället sakligt och affärsmässigt säga upp avtalet.

Men fungerar vi så?

Skulle inte den lille äktenskapsmäklaren Amor vilja ha ett ord med i laget? Säkert. Det är en egen-sinnig liten gynnar, som kan sätta krokben för det mesta. Även för avtal och order.

Kan vi avskaffa den skojararen? Inte säkert. Hans existens sammankopplas med förekomsten av vissa hormoner.

Det skulle då vara en läkarfråga lika mycket som en advokatfråga att skiljas eller leva vidare.

23 aug 88 Astrid

MOSTER: forts.

Vi pojkar hade bänkat oss tätt intill varandra på pinnsoffan och Moster bjöd Kolar-Jonke att stiga fram och sätta sej bredvid oss. Efter en stunds småprat mellan Moster och Kolar-Jonke, stampade det på farstubron. Morbror och drängen kom inklivande med sin matsäckskont och satte ner den på golvet framför separatorn. Morbror och Kolar-Jonke handhålsade glatt igenkännande på varandra och satte sej sen på var sin stol vid bordet.

Morbror var egentligen ganska fåmäld av sej, för i det huset var det Moster som förde talan om det behövdes. Karlarna kände varandra väl efter många års skogsarbete, och efter hand lossade tunghäftan.

Så kom då äntligen Kolar-Jonke in på sitt ärende och frågade om kon han hört talas om var till salu, om han fick köpa den och huru mycket den i så fall skulle kosta.

-Jo Stjärna var till salu, och hon har varit en av de bästa kor jag har haft, säger Moster övertygande, och kvigan som nu har kalvat är fallen efter henne, så jag vet vad hon går för. Jag har tänkt sälja henne för 50 kronor.

-Jo, vi har nog tänkt oss 50 kronor, instämde Morbror med en förstulen blick på Moster.

Kolar-Jonkes mungipor föll ner en aning mot hakan, och han vaggde fram och tillbaka med kroppen som om han hade en inre uppgörelse med sej själv.

-Jaa, 50 kronor, de är mycket pengar de-, sa Kolar-Jonke efter sin överläggning. Nog tror jag att kon kan vara så bra som du säger, men hon är ju i alla fall gammal och har väl gett ifrån sej det bästa vid det här laget-.

-Å pyttsan, replikerade Moster tvärt. Hon har bara haft sex kalvar ännu så länge, så hon kan nog gott och väl bära fyra stycken till innan hon tjänat ut.

-Går hon med kalv nu då? undrade Kolar-Jonke.

-Nej, inte för tillfället,-sa Moster. Det får du klara av själv litet senare i höst när den tiden är inne. Hon bör få vara fri minst en månad till, tyckte Moster.

Kolar-Jonke satt ytterligare en stund med nedslaget huvud och vaggande överkropp. Så rätade han på sej och sa:- Ja, jag får väl försöka med de då så kanske vi är överens om köpet-.

-Ja, då är vi överens-, svarade Moster snabbt.

Ja, nog är vi överens om de-, inflikade Morbror med sitt sävliga lugn, där han satt och gungade på pinnstolen vid bordet.

Så fort koaffären var klar blev stämningen märkbart lätt d. Moster lämnade omedelbart bestyren vid spisen och ställde sej mitt på golvet med händerna i midjan, som hon så ofta gjorde då det var fråga om något viktigt.

-Men det ska jag säga dej du Jonke, att du ska inte lufsa iväg hem med kon nu i kväll och gå den här långa vägen en gång till mot natten. Nu får du allt lov att sova över här i natt, och i morron bitti sen jag har mjölkat blir det alltid någon råd-. Moster torkade sej om näsan på förklädet och harklade sej, för hon hade redan en plan för morrondagen klar i sitt huvud.

-Men se det kan jag ju rakt inte göra, svarade Kolar-Jonke. Vad ska dom säga och tänka hemma om jag inte är tillbaka före midnatt? Dom kan ju tro att det har hänt något galet med mej-.

Å pyttsan, svarade Moster, det är nog inte första gången du är borta på natten så många år som du har arbetat i kolarskogen, så inte blir dom oroliga för den saken.

-Ja det kan väl så vara, sa Jonke, men dom är inte vana vid att jag är ute i koaffärer om nätterna.

Men Jonke, du måste väl tänka lite själv också. Stjärna kan ju bli bångstyrig och inte vill gå..

Moster forts.

Om Stjärna vill streta emot, då kan nog hemvägen bli dubbelt så lång för dej.

Ungarna har varit på abborrfiske på förmiddan, så jag steker dom och sätter på en gryta potatis. Sen äter du med oss och ligger kvar över natten, å så får det bli.-

Nu visste ju alla, att när Moster hade sagt sin slutreplik,-å så får det bli-, då skulle ämnet vara slutdiskuterat för den gången.

På nytt kastade vi fyra par menande blickar mellan varandra. Det var som om hemliga signaler utväxlades, och vi hade en och samma tanke: Skönt om Kolar-Jonke blir övertalad att stanna till nästa dag. Vi visste ju så väl att Moster inte gav upp så fort och lätt i sin uppfostrarenit.

Kolar-Jonkes sena ankomst hade ändrat tidsrytmen för kvällens olika sysslor. Ko-affären tog ju litet extra tid och övrigt prat tog ju sin tid. Moster fann för gott att i flygande fläng sätta potatiskastrullen på spisen, strö salt på abborrarnas insidor och hasta iväg ut i lagårn för kvällsmjölknigen. Kolar-Jonke följde med för att inspektera Stjärna och för att se hur Morbror hade det i stallet. Småflickorna fick order om att hålla ett vakande öga på potatisgrytan.

Så fort Moster kommit in från utebestyren, började hon att steka fisken, och jag fick mitt lilla elddop.

Jag vet inte om det var en del av straffet för dagens eskapader eller om det var ett sätt att fostra mej in i bondelivets mysterier, men jag fick i alla fall i uppdrag att dra separatorn.

Moster förmanade mej att dra med absolut jämn hastighet. På separatorveven satt en liten ringklocka som pinglade till för varje varv jag drog ända tills hastigheten var den rätta. Då tystnade den, och kranen kunde öppnas som lät mjölken passera genom den roterande separatorkulan, som gjorde mjölken tillräckligt blå och grädden tillräckligt tjock.

Vid middagsbordet kom munterheten fram. Historieberättandet kom igång, och jag såg hur Morbror lyste upp och trivdes. Två garvade skogsmän hade kommit tillsammans och berättade om sina erfarenheter för varandra. Sanning, dikt och fantasi blandades i lagom propor-

tioner. Mycket handlade naturligtvis om skrock och möten med vittror och skogsrår eller andra väsen som dom träffat i skogen bland kolmilor och tjärdalar. Vi barn satt tysta som möss och bara lyssnade och svalde. Det var inte tal om att vi skulle lägga oss i de äldres samtal. Däremot drängen Jonas, som skogsbolaget hade skickat dit för att hjälpa Morbror med skogsdikningen under sommaren, han kände sej naturligt som en av dem, och han blandade sej ofta och gärna i samtalet, trots att han inte var mer än något år över tjugo och hade liten erfarenhet.

Jag blev väldigt förvånad över Morbror, som vanligen hade så litet att säga i Mosters och vårt sällskap, men nu plötsligt var som uppskruvad. Även han hade märkliga ting att berätta.

När dom så småningom hade berättat färdigt om alla sina möten med olika skogsväsen, kom dom in på det tvistiga ämnet om hästar. Morbror var uppfödd tillsammans med hästföls och han var naturligtvis oöverträffad som tämjare av unga hästar. Otaliga gånger hade han lagt betsel i munnen på en två-åring och lärt honom lyda både sele och tömmar.

Min lilla barnahjärna räknade ut att Morbrors inkörda hästar varit så många, att han vid det här laget måste ha varit minst ett hundra år gammal.

Men Kolar-Jonke hade inte heller han stått vid milorna i hela sitt liv. I unga år hade han varit körkarl, och han var född bondson, så nog hade han haft hand om både unga och gamla hästar i sina dar. Nog kunde han ta strid om Morbrors ärofulla hästliv. Ordstriden började om vem av de två som varit den skickligaste i att göra unga hästar till lämpade arbetsdjur i jord och skog.

Efter en stund kom Kolar-Jonke in på ett nytt ämne. Nu ville han tala om sina många uppdrag som djurläkare. Han var ofta kallad när ett djur blivit sjukt, t.ex. när en ko inte kunde kalva eller släppa efterbörden. Ibland hade han hjälpt någon bonde när hans häst blivit krubbitare. Han kunde t o m i smällt bly läsa ut vad som orsakat en del sjukdomar.

Men om inte förr, så nu, blandade sej Moster i samtalet. För nu hade dom plötsligt och oförsynt kommit in på det område som var hennes.